

Přistoupil ke mně a políbil mě na čelo. „Tak co se děje?“ zeptal se znovu.

„Parker odešel.“

Stačila jen dvě slova, aby Richardovi spadla čelist. Zasněbila jsem ho do událostí posledních hodin, a čím víc jsem toho řekla, tím víc lapal po dechu. „Děláš si legraci? Je Mari v pořádku?“

Zavrtěla jsem hlavou. Samozřejmě že nebyla v pořádku.

„Měli bychom jít dovnitř,“ řekl a natáhl se po mé ruce, ale já jsem to odmítla.

„Musím zavolat Lyric. Snažím se o to celé hodiny, jenže ona to nebere. Ještě chvíli to budu zkoušet. Myslíš, že bys mohl jít Mari zkontrolovat a zjistit, jestli něco nepotřebuje?“

Přikývl. „Samozřejmě.“

Natáhla jsem ruku a otřela mu z tváře žlutou barvu, než jsem se k němu naklonila a políbila ho. „To odmítnutí mě mrzí.“

Richard se ušklíbl a pokrčil rameny. „To je v pořádku. Pokud tobě nevadí chodit s lůzrem, kterého všude odmítají, tak já se s tím nějak srovnám.“

Chodila jsem s Richardem už tři roky a nedokázala jsem si představit, že bych mohla být s někým jiným než s ním. Občas jsem měla vztek, že mu svět až dosud nedal šanci, aby mohl zazářit. Věděla jsem, že si zaslouží úspěch.

Ovšem než se to stane, hodlala jsem mu stát po boku a být jeho největší fanynkou.

Když vešel do domu, ještě jednou jsem vytočila Lyricino číslo. „Haló?“

„Lyric! Konečně.“ Povzdechla jsem si a posadila se zpřímá, když jsem poprvé po tak dlouhé době zase uslyšela sestřin hlas. „Celý den se ti snažím dovolat.“

„No, ne každý si může hrát na Mary Poppins a pracovat na částečný úvazek v kavárně, Lucy,“ pronesla sarkasticky.

„Teď už jsem jenom chuva, v kavárně jsem dala výpověď.“

„Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“ opáčila. „Poslyš, potřebuješ něco, nebo se jenom nudíš a rozhodla ses mě atakovat svými telefonáty?“

Tón jejího hlasu byl tentýž, jaký jsem znala skoro celý svůj život – naprosté zklamání z celé mé existence. S Marinými výstřednostmi se Lyric dokázala vyrovnat, zvláště poté, co se Mari nakonec usadila s Parkerem. Koneckonců, byla to právě Lyric, kdo ty dva seznámil. Ale co se týkalo mého vztahu s nejstarší sestrou, byla to učiněná katastrofa. Často jsem si myslela, že mě tak nenávidí, protože jsem jí až příliš připomínala naši matku.

Postupem času jsem si však uvědomila, že mě nesnáší kvůli mně samotné. „Jde o Mari.“

„Je v pořádku?“ zeptala se hlasem prostoupeným předstíranou starostlivostí. Slyšela jsem, jak u toho pořád něco píše na počítači, vždycky pracovala dlouho do noci. „Není...?“

„Mrtvá?“ vyštěkla jsem. „Ne, není, ale Parker dnes odešel.“

„Odešel? Co tím myslíš?“

„Jednoduše se vytratil. Sbalil si kufry, řekl, že už se nedokáže dívat na to, jak umírá, a odjel pryč. Opustil ji, nechal ji samotnou.“

„Panebože. To je šílený.“

„Jo, v tom s tebou souhlasím.“

Nastala dlouhá chvíle ticha, kdy jsem slyšela jenom její datlování na počítači. Pak znovu promluvila. „Nenaštvala jsi ho něčím, nebo tak něco?“

Přestala jsem se houpat v křesle. „Cože?“